

Arrest

**nr. 67 221 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) 1991 in de Dagestaanse stad K.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verlaten hebt, begonnen in 2010 en houden mogelijk verband met de problemen die uw burens eveneens in die periode gekend hebben. Op een ochtend begin 2010 vond er in het huis van uw burens een huiszoeking plaats, die uitgevoerd werd door medewerkers van de omon. Zelf vertrok u op dat moment al naar het werk op vraag van uw moeder, die samen met een andere buurvrouw als getuige diende op te treden bij de huiszoeking. Tijdens deze huiszoeking werden in de kast van een van de buurjongens wapens en munitie aangetroffen, die daar

echter door een van de omonmedewerkers waren neergelegd. Omdat uw moeder gezien had dat er sprake was van opgezet spel, weigerde ze het huiszoekingsverslag te ondertekenen. Niettemin werd een vijftal buurjongens meegenomen en vastgehouden. De volgende dag werden ze allemaal vrijgelaten, met uitzondering van een jongen, die tot op vandaag nog steeds zou vastzitten. Kort daarna werd u drie of vier keer door een onbekende man in burger aangesproken en ondervraagd over de burens. U vertelde hem telkens dat u niets over de burens wist. Tijdens de laatste ondervraging ontstond er echter een ruzie. Uw moeder, die op de hoogte was van het feit dat u door een onbekende lastiggevallen werd in verband met de burens, zag jullie praten op de binnenhof. U vertelde tegen uw moeder in het Tsjetsjeens wie de man was met wie u stond te praten, waarna zij zich in het gesprek mengde. Uiteindelijk werd het uw moeder te veel en ze beval de man nooit meer terug te komen, waarop hij ermee dreigde wraak te nemen. Op 16 april 2010 kreeg u zelf ook ernstige problemen. Die dag had er een ontploffing plaatsgevonden aan een gasleiding naast jullie huis. Nadat u van uw werk naar huis teruggekeerd was, kwamen politieagenten naar u toe. Ze namen u mee naar het politiebureau voor ondervraging in verband met deze ontploffing. U was er echter niet bij betrokken geweest omdat u op het moment van de ontploffing aan het werk was. Nadat dit bewezen werd aan de hand van een getuigenis van uw baas alsook na betaling van 50 000 roebel aan losgeld kwam u de volgende dag, op 17 april 2010, terug vrij. Enige tijd later, meer bepaald op 25 juli 2010, werd u echter opnieuw gearresteerd. Ditmaal vielen gemaskerde mannen in militaire uniformen 's nachts uw huis binnen, waarna ze u opnieuw meenamen voor ondervraging en jullie paspoorten in beslag namen. U werd geblinddoekt overgebracht naar een kamer op een onbekende plaats, met de auto ongeveer een uur van uw huis verwijderd. U werd er ondervraagd over een terroristische aanslag, die u in de schoenen geschoven werd. U had echter niets met deze aanslag te maken en weigerde daarom ook een schuldbekentenis te ondertekenen. Uiteindelijk kwam u vrij op 9 augustus 2010, nadat uw moeder 500 000 roebel aan losgeld had overgemaakt. Ze had hiervoor haar container op de markt verkocht. Na uw vrijlating ging u naar de oom van uw moeder in Nuradilova, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U bezocht ook het stedelijke ziekenhuis van K. voor een controle, omdat u tijdens uw vasthouding meermaals geslagen werd. U kwam er gelukkig slechts met blauwe plekken vanaf. U verliet Dagestan uiteindelijk op 9 september 2010. Vanuit K. reisde u samen met de rest van uw gezin naar Moskou, waar jullie overstapten in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze vrachtwagen bracht jullie naar België dat jullie bereikten op 14 september 2010. Nog diezelfde dag diende u samen met uw moeder, Toisat KHALIMOVA (O.V. 6.687.628), een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten, die u ervan beschuldigden betrokken te zijn geweest bij een gasontploffing en een terroristische aanslag.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat u tot twee keer toe door de autoriteiten gearresteerd werd, waarna u telkens door betaling vrijkwam (CGVS, p. 10-12). De eerste keer werd u op 16 april 2010 door politieagenten van thuis uit meegenomen naar het politiebureau van K. op verdenking van betrokkenheid bij een gasontploffing die diezelfde dag in de buurt van uw huis had plaatsgevonden. Door middel van een getuigenis van uw werkgever kon echter worden aangetoond dat u op het moment van de ontploffing aan het werk was en dus onmogelijk bij de ontploffing aanwezig kon zijn geweest (CGVS, p. 10-11). Nadat hiermee uw onschuld was aangetoond alsook na betaling van 50 000 roebel, kwam u uiteindelijk vrij. U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u daadwerkelijk gearresteerd, ondervraagd en vervolgens vrijgekocht werd. Uw tweede arrestatie vond plaats op 25 juli 2010. Die nacht vielen gemaskerde mannen in militaire uniformen uw huis binnen en namen u opnieuw mee voor ondervraging. U werd geblinddoekt overgebracht naar een kamer op een onbekende plaats, waar u vastgehouden, geslagen en ondervraagd werd in verband met een terroristische aanslag die u toegeschreven werd. U kwam andermaal vrij nadat uw moeder losgeld had betaald, meer bepaald 500 000 roebel (CGVS, p. 11-13). Dit geld had ze verkregen door haar container op de markt te verkopen (CGVS, p. 17). U slaagde er evenwel niet in het Commissariaat-generaal enig tastbaar bewijs aan te reiken dat uw verklaringen aangaande deze tweede arrestatie staft. U kon evenmin enig document voorleggen waaruit blijkt dat uw moeder haar container, die tevens officieel geregistreerd was (CGVS moeder, p. 16), verkocht om u te kunnen vrijkopen. Tot slot vermeldde u dat u na uw vrijlating naar het stedelijke ziekenhuis van K. ging voor een controle aangezien u tijdens uw vasthouding meermaals geslagen werd. Uiteindelijk bleek u naast blauwe plekken geen breuken of inwendige letsels te hebben (CGVS, p. 13-14). U kon het Commissariaat-generaal echter geen enkel medisch attest noch een kopie van uw

patiëntenkaart (CGVS moeder, p. 17) overmaken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er daarnaast niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort samen met uw internationaal paspoort op 25 juli 2010 door de gemaskerde mannen in beslag werd genomen (CGVS, p. 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet wist waarom uw paspoorten in beslag genomen werden (CGVS, p. 6). Daar komt nog bij dat u niet eens gepoogd hebt uw paspoort terug te krijgen noch aangifte hebt gedaan van het verlies of een nieuw paspoort hebt aangevraagd (CGVS, p. 6). U had bovendien geen idee waarom u naliel dit te doen (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Voorts moet erop gewezen worden dat u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. Zo kon u vooral omtrent uw tweede arrestatie en vasthouding opmerkelijk weinig informatie verschaffen. U kon zich immers niet meer herinneren hoeveel personen er die nacht uw huis binnenvielen noch of uw familieleden, die na uw arrestatie naar u op zoek gingen, aangifte hadden gedaan van uw verdwijning (CGVS, p. 12). U had voorts ook geen idee waar u vastzat (CGVS, p. 12). Niettemin u bij uw arrestatie geblinddoekt werd (CGVS, p. 11), kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn, aangezien de broer van uw vader en de echtgenoot van de zus van uw moeder erin geslaagd waren u op te sporen en vrij te kopen. Vervolgens brachten zij u zelf naar huis vanaf de plaats waar u vastgehouden werd (CGVS, p. 12-13). Tijdens uw tweede arrestatie werd u ondervraagd over een terroristische aanslag waarvan u door uw belagers als een van de daders beschouwd werd (CGVS, p. 13). Merkwaardig genoeg had u geen idee welk soort aanslag het betrof of waar hij plaatsgevonden had (CGVS, p. 13). U wist evenmin of er bij deze aanslag doden of gewonden gevallen waren (CGVS, p. 13) noch of de echte daders van de aanslag achteraf gevonden werden (CGVS, p. 14). Verder vertelde u dat er waarschijnlijk een verband bestond tussen uw problemen en de problemen die uw burens begin 2010 gekend zouden hebben (CGVS, p. 14-15). Tijdens een huiszoeking uitgevoerd door de Omon werden bij hen wapens en explosieven gevonden, die daar echter door de Omonmedewerkers zelf waren neergelegd. Eigenaardig genoeg kon u zich niet eens meer herinneren in welke maand deze huiszoeking plaatsvond (CGVS, p. 16) en wist u zelfs de familienaam van de burens niet (CGVS, p. 15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

U maakte verder niet aannemelijk dat u ook in de toekomst nog problemen zou kennen. U gaf namelijk aan dat u geen problemen meer gekend had omwille van de gasontploffing nadat bewezen was dat u op het moment van de ontploffing aan het werk was geweest (CGVS, p. 11). U stelde verder dat u ook na uw tweede vrijlating nergens meer van verdacht of beschuldigd werd (CGVS, p. 13). U vermeldde wel dat er na uw vertrek uit Dagestan enkele keren mensen naar uw huis kwamen die naar u op zoek waren (CGVS, p. 14). U had echter geen idee wie precies langskwam en waarom ze u nodig hadden (CGVS, p. 14). U wist evenmin wanneer ongeveer dit de laatste keer gebeurde en liet zelfs na hiernaar te informeren (CGVS, p. 14). Het feit dat onbekende mensen omwille van u naar uw huis kwamen is evenwel onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Tot slot werden er nog enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder. Zo gaf u tot twee maal toe aan dat de gasexplosie naar aanleiding waarvan u voor ondervraging meegenomen werd, plaatsvond op de dag van uw arrestatie, meer bepaald op 16 april 2010 (CGVS, p. 10). Uw moeder daarentegen verklaarde dat de explosie de dag voordien gebeurde, namelijk op 15 april 2010 (CGVS moeder, p. 10). Daarnaast zei u dat u bij uw eerste arrestatie opgehaald werd door 2 politieagenten (CGVS, p. 10), terwijl uw moeder over 3 politiemannen sprak (CGVS moeder, p. 13). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw geboorteakte en een medisch attest uit België, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het medisch attest verklaart enkel waarom u zich op 23 december 2010 niet op het Commissariaat-generaal kon aandienen voor een

interview.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, T. K. (O.V. 6.687.628), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur

A. In hoofddorde: Asiel

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet houdt het volgende in: (...). Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Uit het hierna volgende zal blijken dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is: Vooreerst meent verzoeker dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijt verzoeker dat hij geen enkel document kon bijbrengen waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk een eerste keer werd gearresteerd op 16.04.2010, werd ondervraagd en nadien werd vrijgekocht. De bestreden beslissing verwijt verzoeker hierbij vervolgens ook het bijbrengen van documenten over zijn tweede arrestatie dd. 25.07.2010 waarbij hij opnieuw werd vrijgekocht door zijn familie doch deze keer mits betaling van 500.000 roebel nadat de moeder van verzoeker haar handelszaak (container) hiervoor had verkocht (waarover ook geen enkel document werd bijgebracht). Verder wordt er ook gesteld dat verzoeker geen enkel medisch stuk bijbracht m.b.t de letsels die hij opliep na de mishandelingen gedurende zijn tweede arrestatie. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker also geen enkel tastbaar bewijs zou hebben voorgelegd van de problemen die hij in Dagestan heeft gekend. Dat verzoeker hierover kan opmerken dat er niet noodzakelijkerwijs stukken en documenten noodzakelijk zijn om de waarachtigheid van zijn verklaringen of asielrelaas aan te tonen. Dat verzoeker samen met zijn familie immers halsoverkop zijn gevlucht naar België temeer verzoeker ook heeft aangegeven dat belangrijke

documenten zoals ondermeer ook zijn intern als internationaal paspoort werden gestolen bij de tweede arrestatie. Dat de bestreden beslissing immers uit het geheel van de verklaringen van verzoeker alsook door vergelijking met het relaas door de moeder van verzoeker kan afleiden of de elementen door verzoeker aangebracht al dan niet met de waarheid kunnen stroken. Dat immers op geen enkele wijze door de bestreden beslissing werd ontkend dat er zich op 16.04.2010 in Dagestan een belangrijke gasontploffing had voorgedaan waarvan verzoeker uiteindelijk ter gelegenheid van zijn eerste arrestatie werd verdacht. Dat immers: De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HA THA WA Y, *The Law of Refugee Status*, Butte,worths, Toronto-Vancouver; 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Dat verzoeker een aannemelijke verklaring geeft voor het ontbreken van documenten van zijn eerste en tweede arrestatie, alsook voor het ontbreken van enig medisch stuk of zijn binnenland Russisch paspoort en zijn internationaal paspoort. Dat de verklaringen van verzoeker plausibel zijn en zeker niet in strijd zijn met de algemeen bekende feiten. Dat de motivering van de bestreden beslissing verder ook voorhoudt dat verzoeker weinig informatie kon verschaffen over zijn tweede arrestatie en vasthouding met name omtrent het aantal personen dat bij de tweede arrestatie 's nachts is binnengevallen, of zijn familie al dan niet aangifte had gedaan van zijn verdwijning en waarbij verzoeker geen informatie had over de plaats waar hij uiteindelijk werd vastgehouden. Dat dergelijke vage verklaringen van verzoeker hierover hem moeilijk kunnen worden verweten nu verzoeker op dat ogenblik geblinddoekt was. Dat bijgevolg deze vaagheid in de verklaringen van verzoeker perfect wordt verklaard. Dat de bestreden beslissing ook verwijst naar het gegeven dat verzoeker niet in staat was informatie te geven over de terroristische aanslag waarvan hij werd verdacht ter gelegenheid van zijn tweede arrestatie. Dat de bestreden beslissing hierbij volledig verkeerd uitgaat dat verzoeker dergelijke aanslag zelf zou hebben gepleegd nu van verzoeker wordt verwacht hierover informatie te geven terwijl verzoeker duidelijk heeft gesteld dat hij hier niets mee te maken had. Dat het dan ook niet aan verzoeker kan worden verweten dat hij geen informatie over deze terroristische aanslag kon geven behoudens het feit dat hij hierover werd ondervraagd en er van werd verdacht. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in gebreke blijft op enige manier te verduidelijken of er al dan niet een aanslag werd gepleegd in de periode van de tweede arrestatie van verzoeker hetgeen in casu niet gebeurt. Dat de bestreden beslissing ook onvoldoende rekening heeft gehouden met de problemen die verzoeker heeft aangehaald waarbij zijn burens waren betrokken in 2010. Dat immers door verzoeker werd verduidelijkt dat Omonmedewerkers zijn burens ten onrechte trachten te laten beschuldigen van wapenbezit en bezit van explosieven die deze Omonmedewerkers daar overigens zelf hadden neergelegd. Dat er moeilijk verwacht kan worden van verzoeker dat hij nog exact kan weergeven in welke maand deze huiszoeking plaatsvond of dat hij de exacte familienaam van zijn burens nog kon weergeven. Dat dit op zich zeker niet volstaat om te stellen dat hiermee de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker nog verder wordt aangetast. Dat verzoeker ook m.b.t problemen naar de toekomst, duidelijk heeft aangegeven dat na zijn vertrek uit Dagestan hij en zijn moeder vernamen dat verschillende malen mensen naar hun huis zijn teruggekeerd op zoek naar hem. Dat verzoeker hierover verder geen gedetailleerde informatie kon geven juist omdat hij op dat ogenblik niet meer zelf in Dagestan was. Dat er verder ook een groot belang wordt gehecht in de motivering van de bestreden beslissing aan het feit dat er kleine tegenstrijdigheden waren in de verklaringen van verzoeker en deze van zijn moeder m.b.t enkele details nl het tijdstip van de gasexplosie (dag voor of dag zelf van de eerste arrestatie) en over het aantal politiemannen (2 of 3) die de eerste arrestatie van verzoeker uitvoerden. Dat deze tegenstrijdigheden volstrekt irrelevant zijn om hieruit besluiten te trekken. Dat de essentie van de motivering zou dienen te gaan over het al dan niet gebeurd zijn van terroristische aanslagen zoals deze gasexplosie in de tijdsperiode waarover verzoeker het had. Dat de motivering van de bestreden beslissing hierbij ernstig tekort schiet. De systematische vernederingen en gewelddadigheden die hij als etnische Tsjetsjeen diende te ondergaan zijn immers daden van vervolging in de zin van artikel 1A van de Conventie van Genève. Uit de gegevens blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden omwille van zijn etnische afkomst en dit in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing hierover stelt. Dat de bestreden beslissing voorhoudt dat de Tsjetsjeense origine op zich niet meer volstaat voor

de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie maar wel dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. Dat verzoeker duidelijk door zijn autoriteiten wordt verdacht van behorende tot de rebellenbeweging waarvan getuige de twee arrestaties. Verzoeker heeft aangetoond een gegronde vrees te hebben voor vervolging zoals bedoeld in artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

B. In ondergeschikte orde: Subsidiare bescherming

Artikel 48/4 stelt: (...). Verzoeker meent in ondergeschikte orde dat indien uw Raad toch van oordeel zou zijn dat hij het vluchtelingenstatuut niet krijgt dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiare bescherming. Als Tsetjeen verdacht actief te zijn bij de rebellenbeweging loopt hij immers het risico blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker heeft hierboven reeds aangetoond dat de lokale overheid hen hiertegen niet kan of wil beschermen.

C. Conclusie

Om voornoemde redenen heeft verzoeker recht op erkenning van het statuut van vluchteling en in ondergeschikte orde op de subsidiare bescherming."

In hoofdorde: asiel

2.2.1. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing en meent op basis van het door hem uiteengezette feitenrelaas wel degelijk aangetoond te hebben een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er niet noodzakelijkerwijs stukken en documenten nodig zijn om de waarachtigheid van zijn verklaringen of asielrelaas aan te tonen. Hij is samen met zijn familie halsoverkop gevlucht naar België, temeer hij ook heeft aangegeven dat belangrijke documenten zoals ondermeer zijn intern als internationaal paspoort werden gestolen bij de tweede arrestatie. De bestreden beslissing kan immers door het geheel van zijn verklaringen alsook door vergelijking met het relaas van zijn moeder afleiden of de door hem aangebrachte elementen al dan niet met de waarheid stroken. In de bestreden beslissing wordt immers op geen enkele wijze ontkend dat er zich op 16 april 2010 in Dagestan een belangrijke gasontploffing had voorgedaan, waarvan verzoeker uiteindelijk ter gelegenheid van zijn eerste arrestatie werd verdacht. Verzoeker vindt dat hij een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor het ontbreken van documenten van zijn eerste en tweede arrestatie, alsook voor het ontbreken van enig medisch stuk of zijn binnenlands Russisch paspoort en zijn internationaal paspoort.

De verklaringen van verzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. De verklaringen van verzoeker moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op verzoeker en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Vervolgens is het de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). *In casu* faalt verzoeker (VB/06-1743/W12075 van 23 november 2006).

In casu is vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is enig tastbaar bewijs voor te leggen van de door hem verklaarde problemen, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnd wordt. Waar verzoeker opwerpt dat hij halsoverkop gevlucht is, wordt vastgesteld dat van verzoeker in dit verband kan verwacht worden dat hij alle mogelijke initiatieven neemt om alsnog bewijzen te leveren van de feiten die hij inroep. Verzoeker zou tot twee keer toe door de autoriteiten gearresteerd zijn, waarna hij telkens door betaling vrijkwam (CGVS, p. 10-12). Van de eerste arrestatie op 16 april 2010 kan verzoeker geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk gearresteerd, ondervraagd en vervolgens vrijgekocht werd. Aangaande zijn tweede arrestatie op 25 juli 2010 slaagde verzoeker er evenmin in het CGVS enig tastbaar bewijs aan te reiken dat zijn verklaringen aangaande deze arrestatie staft. Verzoeker kon evenmin enig document voorleggen waaruit blijkt dat zijn moeder haar container die tevens officieel geregistreerd was (CGVS moeder, p. 16), verkocht om verzoeker te kunnen vrijkopen. Tot slot vermeldde verzoeker dat hij na zijn vrijlating naar het stedelijke ziekenhuis van K. ging voor een controle aangezien hij tijdens zijn vasthouding meermaals geslagen werd. Uiteindelijk bleek verzoeker naast blauwe plekken geen breuken of inwendige letsels te hebben (CGVS,

p.13-14). Verzoeker kon het CGVS echter geen enkel medisch attest noch een kopie van zijn patiëntenkaart (CGVS moeder, p. 17) overmaken. Verzoeker kan evenmin zijn binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voorleggen. De verklaring dat zijn binnenlands paspoort samen met zijn internationaal paspoort op 25 juli 2010 door de gemaskerde mannen in beslag werd genomen (CGVS, p. 6), is weinig aannemelijk, temeer omdat verzoeker niet wist waarom zijn paspoorten in beslag genomen werden (CGVS, p. 6). Daar komt nog bij dat verzoeker niet eens gepoogd heeft zijn paspoort terug te krijgen noch aangifte heeft gedaan van het verlies of een nieuw paspoort heeft aangevraagd (CGVS, p. 6). Verzoeker had bovendien geen idee waarom hij naliel dit te doen (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat terecht het vermoeden dat verzoeker zijn intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder in het gedrang.

2.2.2. Waar verzoeker stelt dat het CGVS op geen enkele wijze ontkend heeft dat er zich op 16 april 2010 in Dagestan een belangrijke gasontploffing had voorgedaan, wordt vastgesteld dat verzoeker er noch op basis van zijn verklaringen noch op basis van enige documenten in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij verdacht werd van betrokkenheid bij deze gasontploffing.

2.2.3. Verzoeker betoogt dat zijn vage verklaringen over zijn tweede arrestatie hem moeilijk kunnen verweten worden aangezien hij op dat ogenblik geblinddoekt was.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484). Verzoeker bleef onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van zijn asielrelaas. Vooral omtrent zijn tweede arrestatie en vasthouding kon hij opmerkelijk weinig informatie verschaffen. Hij kon zich niet meer herinneren hoeveel personen er die nacht zijn huis binnenvielen noch of zijn familieleden, die na zijn arrestatie naar hem op zoek gingen, aangifte hadden gedaan van zijn verdwijning (CGVS p.12). Hij had ook geen idee waar hij vastzat (CGVS p.12). Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview eveneens dat hij bij zijn arrestatie geblinddoekt werd (CGVS p.11). Redelijkerwijze kan echter van verzoeker verwacht worden dat hij van vermelde elementen op de hoogte zou zijn, aangezien de broer van zijn vader en de echtgenoot van de zus van zijn moeder erin geslaagd waren hem op te sporen en vrij te kopen. Vervolgens brachten zij hem zelf naar huis vanaf de plaats waar hij vastgehouden werd (CGVS p.12-13).

Bovenstaande elementen raken de kern van verzoekers asielrelaas en er kan dan ook van verzoeker verwacht worden dat hij hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat *in casu* niet het geval was. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, tasten bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoeker zijn asielrelaas verder aan.

2.2.4. Verzoeker betoogt dat hem niet kan verweten worden dat hij geen informatie over de terroristische aanslag kan geven behoudens het feit dat hij hierover ondervraagd werd en ervan verdacht werd. De bestreden beslissing gaat er verkeerd vanuit dat verzoeker dergelijke aanslag zelf zou hebben gepleegd nu van hem verwacht wordt hierover informatie te geven terwijl hij duidelijk stelde hiermee niets te maken te hebben. Het CGVS blijft in gebreke op enige manier te verduidelijken of er al dan niet een aanslag werd gepleegd in de periode van de tweede arrestatie, hetgeen *in casu* niet gebeurd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS er niet vanuit gaat dat verzoeker de aanslag zelf gepleegd heeft. Van verzoeker die echter tijdens zijn tweede arrestatie ondervraagd werd over deze terroristische aanslag waarvan hij door zijn belagers als een van de daders beschouwd werd, kan wel degelijk verwacht worden dat hij hieromtrent enige informatie kan geven. Verzoeker had echter geen idee welk soort aanslag het betrof of waar hij plaatsgevonden had (CGVS p.13). Hij wist evenmin of er bij deze aanslag doden of gewonden gevallen waren (CGVS, p. 13) noch of de echte daders van de aanslag achteraf gevonden werden (CGVS, p. 14). Bovendien is het niet aan het CGVS om te bewijzen of er al dan niet een aanslag gepleegd werd in de periode van de tweede arrestatie. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

2.2.5. Verzoeker vervolgt dat het CGVS ook onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem aangehaalde problemen in 2010 waarbij zijn burens betrokken waren. Door verzoeker werd verduidelijkt dat Omonmedewerkers zijn burens ten onrechte trachten te laten beschuldigen van wapenbezit en bezit van explosieven die deze Omonmedewerkers daar overigens zelf hadden neergelegd. Er kan moeilijk verwacht worden dat verzoeker nog exact kan weergeven in welke maand deze huiszoeking plaatsvond of dat hij de exacte familienaam van zijn burens nog kon weergeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er met vermelde problemen waarbij de burens betrokken waren wel degelijk rekening gehouden is. In tegenstelling tot wat verzoeker meent kan er van hem wel degelijk verwacht worden dat hij in dit verband relevante informatie kan verstrekken, zoals in welke maand deze huiszoeking plaatsvond en wat de familienaam van zijn burens is (CGVS p.15-16).

Dit element en de overige vermelde elementen raken de kern van verzoeker zijn asielrelaas en er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij hierover gedetailleerde informatie kan verschaffen. Uit verzoeker zijn verklaringen blijkt echter dat dit geenszins het geval is.

2.2.6. Verzoeker betoogt dat hij ook met betrekking tot de problemen naar de toekomst duidelijk heeft aangegeven dat na zijn vertrek uit Dagestan hij en zijn moeder vernamen dat verschillende malen mensen naar hun huis zijn teruggekeerd op zoek naar hem. Hij kan hierover verder geen gedetailleerde informatie geven juist omdat hij op dat ogenblik niet meer zelf in Dagestan was.

De verwerende partij oordeelde terecht dat verzoeker er op basis van zijn verklaringen niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij ook in de toekomst nog problemen zou kennen. Verzoeker had omwille van de gasontploffing geen problemen meer gekend nadat bewezen was dat hij op het moment van de ontploffing aan het werk was geweest (CGVS, p. 11). Ook na zijn tweede vrijlating werd verzoeker nergens meer van verdacht of beschuldigd (CGVS, p. 13). Volgens verzoeker zijn er na zijn vertrek uit Dagestan enkele keren mensen naar zijn huis gekomen die naar hem op zoek waren (CGVS, p. 14). Verzoeker weet niet wie er precies langskwam en waarom ze hem nodig hadden en wist evenmin wanneer ongeveer dit de laatste keer gebeurde en liet zelfs na hiernaar te informeren (CGVS p.14). Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het loutere feit dat onbekende mensen omwille van verzoeker naar zijn huis kwamen is evenwel onvoldoende om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

2.2.7. Verzoeker vervolgt dat er een groot belang gehecht wordt aan het feit dat er kleine tegenstrijdigheden waren in de verklaringen van verzoeker en deze van zijn moeder m.b.t. enkele details zoals het tijdstip van de gasexplosie (dag voor of dag zelf van de eerste arrestatie) en over het aantal politiemannen (2 of 3) die de eerste arrestatie van verzoeker uitvoerden. Deze tegenstrijdigheden zijn volstrekt irrelevant om hieruit besluiten te trekken.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden, *in casu* zoon en moeder, die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

In ondergeschikte orde: subsidiaire bescherming

2.2.8. Verzoeker stelt als Tsjetsjeen verdacht te worden van actief te zijn bij de rebellenbeweging en daardoor loopt hij het risico blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker betoogt dat hij reeds heeft aangetoond dat de lokale overheid hem hiertegen niet kan of wil beschermen.

Verzoeker beroept zich voor de subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas

liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Betreffende de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat, uit de informatie waarvan een kopie bij de nota werd gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, blijkt uit dezelfde informatie dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC